

PREGÓ 2017 (Tofol Castanyer)

Pujada a l'altar (DISCURS MEMORITZAT):

*Gràcies Piquita per les teves paraules, com m'agradaria saber parlar o cantar com tu!!

*De fet, en dies com avui, el que voldria és ser actor, poeta o escriptor per poder lluir-me contant-vos les coses...però som corredor!; és el que hi ha! I per això, si faig alguna errada, esper que em perdoneu.

*I com a corredor que som, no us negaré que se'm va passar pel cap entrar a l'església vestit d'atleta i corrent... sols per llevar un poc l'estrès del començament i un poc de solemnitat a l'acte.

*Però al final vaig pensar que si jo entrava corrent, també ho hauria de fer l'autoritat que m'acompanyava... i és clar, fer vestir d'atleta la senyora ¿???? i fer-la córrer... crec que no era massa bona idea.

*Per tant, al final, he optat per un pregó convencional... Bé, amb alguna novetat.... SOM-HI! O com deim a les curses: "Als seus llocs: preparats, llestos, va!"

INICI

Digníssimes autoritats, poble de Sóller, amics, mu mare, capitans de Santa Maria, Alaró i Bunyola; virrei de Rocafull, sergent Soler, capità Angelats i Valentès Dones...

Quan un dia apareix a ca teva el senyor Batle i et diu que has estat elegit com a pregoner 2017 t'envaeixen un caramull de sensacions: dubtes, responsabilitat, pors... Però a la vegada, hi ha un sentiment intern de saber que és un privilegi irrenunciable per a un solleric. Per tant, extremadament content de ser aquí i molt agraït al Consistori per escollir-me.

Una vegada passada la primera reacció de sorpresa, toca triar un tema, però com he dit abans, som corredor i, per tant, parlaré de córrer. De fet, parlaré tant de córrer que potser a algú li faran mal les cames en sortir de l'església.

Parlar de córrer és relativament fàcil. Tan fàcil com el gest de córrer en si. Un gest bàsic: caminar accelerant el moviment. Tècnicament, la gent comença a córrer quan la seva velocitat supera els 6 o 7 km/h. I és un moviment que tothom fa moltes vegades de manera quasi involuntària davant de fets quotidians: quan fem tard, quan l'últim bus et deixa, quan veus que t'estan posant una multa, quan toca anar a la platja i veus que no passes dins el banyador de l'any anterior... En tenim molts, de motius, per posar-nos a córrer!

De totes maneres, i parlant de motivacions, per a mi, que tenc la immensa sort de poder gaudir corrent, una de les sensacions més gratificants i engrescadores és la de treballar per a la gent que, malauradament, no pot practicar l'esport que a mi tant m'agrada. Aquests darrers anys hem treballat al costat d'en Pau, de la Duchenne Parent Project i de n'Emy. "Córrer per als que no poden córrer". Una satisfacció increïble!

AUDIO 1---- RESPIRACIONS MEVES CORRENT DE SA TORRE PICADA FINS A SÓLLER

Aquests són els meus alens, la meua respiració, corrent tan aviat com puc els 4 quilòmetres i mig que hi ha entre El Pla de Ses Vinyes (proper a la Torre Picada) i Sóller; el mateix recorregut que, tal vegada, va fer el solleric que va avisar aquell 11 de maig de 1561 de la presència de 17 naus enemigues amb prop de 1700 corsaris davant les costes de S'Illeta, xifra que quasi triplicava la població de Sóller en aquelles dates.

Aquest personatge també tenia una motivació per córrer aviat: la por de saber que tropes invasores estaven a punt d'entrar i saquejar cases i terres.

Mentre jo feia la meua particular cursa entre el Pla de ses Vinyes, punt on segurament es trobava situada la barraca de vigilància, i el Camp de S'Oca, lloc on es trobaven concentrades les tropes de defensa solleriques, pensava com devia ésser aquell home. L'imaginava primet, no molt alt, amb uns calçons vells i unes sabates rígides, dures, l'antítesi de les que ara tenim. Pensava que, tot i que els sollerics del 1500 no entrenaven, eren gent sana, que es passaven hores treballant el camp o arplegant ovelles per les muntanyes. Els mateixos que davallaven cap a la vila el carbó fet als boscos d'alzines; gent colrada, forta, dura. M'imaginava la suor, salada i bruta d'uns quants dies sense rentar-se, que li regalimava per la cara i per l'esquena d'una camisa gruixada que cada cop pesava més. Pujant Son Llampai es va haver d'aturar un poc, segur. Agafà alè i continuà baixant ràpidament cap a Can Tamany, per avisar el més aviat possible de l'arribada de l'enemic. Jo vaig estar 22 minuts i mig... M'agradaria saber quin temps va emprar ell...

Aquest corredor del segle XVI sí que tenia motius per fer una correguda. Jo, sincerament, no sé perquè vaig començar a córrer...

Bé, un poc sí que ho sé. Era l'hivern de 1984. A mi, de fet, córrer no m'agradava. Jo volia ésser ciclista, com el meu cosí Andreu. Però es veu que si ara amb 44 anys no som gaire gran, amb 12 devia ésser un nin esquifit i prim, que quasi no arribava als pedals de la bicicleta. Fet i fet, al bo d'en Joan Oliver, no li va quedar més remei que traspasar-me a l'escoleta del *Círculo Sollerense*, a veure si allà podien fer qualche miracle amb mi i desenvolupar-me un poc físicament per poder tornar després al club ciclista. I, coses del destí, no vaig tornar a pujar a la bicicleta...

L'ambient atlètic solleric d'aquella època era increïble, però no us penseu que tot fossin flors i violes! En aquells anys, els atletes, que entrenàvem al camp d'en Maiol al mateix temps que els futbolistes, bé en vàrem rebre de pilotades! A poc a poc, i després de moltes queixes, les coses anaren canviant. Record nombroses peticions demanat un lloc digne d'entrenament. I també record rebre respostes curioses: "per córrer, us basta la carretera del Port; si ve un cotxe, us llevau d'enmig!"; o aquest altra: "ara que tenim encimentat el torrent fins a la Roca Roja, el podeu emprar de pista, ja que quasi sempre està sec".

Sortosament, de llavors ençà, la cultura atlètica i el reconeixement polític han augmentat notablement. Tot i així, no em puc estar de dir que els atletes de 2017, entre ells els meus fills, fillol i nebots, entrenen, encara, amb moltes mancances: en un lloc privat d'ús públic, sense vestidors, amb poca llum i, per ésser suaument educat, amb poques comoditats. És curiós: han passat més de 30 anys i hi ha coses que no han canviat...

Tret del meu cosí, entre la família no record cap esportista. De fet, la meva genètica familiar s'ha vist més condicionada pel vessant comercial i econòmic que no pas per l'esportiu. De totes maneres, sempre he pensat que els meus pares, en Toni Reia i n'Aineta, sense ells saber-ho, han marcat molt la meva vida esportiva. Del meu pare, vaig aprendre dues coses molt importants: la primera, el treball, l'esforç i la constància que ell posava en la feina; i, la segona, la solidaritat envers els altres. I així, sense ser-ne conscient, em va inculcar els pilars bàsics per rendir en qualsevol esport: treball, voluntat, esforç, constància i sacrifici.

Ma mare, en canvi, i n'estic ben convençut, és la culpable que jo sigui corredor *d'ultra distància*. Sí. Ella que sempre passa pena quan vaig a córrer per si caic o em perd. Ella, genèticament parlant, és qui m'ha transmès la resistència. Ho tenc clar. La mateixa resistència de la gent sana mallorquina que treballava la terra. Com els de can Fiol: una espècie de kenyans-mallorquins, gent senzilla, prima, generalment de casa humil, on moltes vegades es passava gana; gent forta, del camp. Màxim rendiment, amb un consum mínim; dièsels purs. A ma mare, que quasi no beu i menja ben poc, aquí la teniu: a punt de fer 90 anys i controlant tota la família!

Record perfectament el meu primer cros i la meva primera camiseta del *Círcul*. Era de segona mà, perquè érem un club modest. Però els seus colors, els duc al cor de per vida.

Per això, quan en Toni Pinya em va proposar fitxar pel Calvià, em va costar molt decidir-me: sentia que decebria la gent que feia 4 anys que em criava. No obstant això, la passa va ésser important, entre d'altres motius, perquè hi vaig conèixer el meu nou entrenador, en Fèlix. Al principi vaig pensar que no seria fàcil entendre'm amb ell. Però mirau per on, avui encara em segueix entrenant. El primer que em va dir va ésser: "Tòfol, con lo pequeño que eres, si no te alargamos esta zancada patética que tienes, no haremos nada". I amb els anys, crec que l'hem millorada.

A partir d'aquí és un no aturar: entrenar, entrenar i entrenar. Quilòmetres i més quilòmetres. Pulsacions. Controlar-les: al principi, amb pulsòmetre; al final, ja no cal. Sentir bategar el teu cor.

AUDIO 2: BATEC DEL COR

És una llàstima que molta gent no conegui el potencial del seu cor, un motor d'altres prestacions que, amb poc més de 300 grams, és capaç de bombejar 7000 litres de sang al dia. No som ningú per alligonar, però permeteu-me un consell: entrenau un poquet el vostre cor i el vostre cos; res, no massa, només uns mesos. Estic convençut que us sorprendreu del que sou capaços de fer.

Passaven els anys i continuava amb la meva dèria. Córrer i entrenar amb l'objectiu, a llarg termini, de disputar una maratón. Per a la gent d'asfalt, la distància mítica, la prova referent, la tesi doctoral del fondista.

I el dia de la maratón va arribar: 1999, a *Donostia*. Tota una expedició sollerica marxà cap al País Basc, entre els quals jo, un privilegiat, ja que hi acudia patrocinat pel meu cosí Tòfol, a qui mon

pare havia demanat que em vetllàs. Supòs que es referia a ajudar-me en el vessant comercial, però en Tòfol també ho va traspasar a l'atlètic.

Ni el resultat de la marató ni la marca obtinguda foren gaire bons. Ara bé, havia perdut la por als quilòmetres. De vegades, les pors i els impossibles són només aquelles coses que mai no hem gosat fer. Tant a la vida com a l'esport, amb entrenament i esforç, quasi tot es pot aconseguir.

A aquesta pèrdua de respecte pels quilòmetres, s'hi va afegir un altre factor: la publicitat d'unes curses als Pirineus on l'asfalt era substituït per la muntanya. Sí, córrer per la muntanya, això que avui en dia és tan normal, fa 20 anys quasi no existia a l'Estat espanyol i, per a un amant de la natura com jo, suposava obrir-li portes cap a una nova dimensió. L'esport que practicava, en el medi que m'agradava!, una provocació massa forta per dir que no...

Si ho pensam bé, aquest és un procés molt similar al del Firó. Segurament, els més joves pensau que el Firó, la nostra festa, sempre ha estat com ara, molt gran i massificada, amb moltes pageses, moros i pagesos; però no, no és així. Als meus primers *firons* (fa uns 30 anys), hi havia tan poca gent que els participants havíem de lluitar a favor dels dos bàndols: a les primeres batalles, anàvem de pagesos; i després, ens vestíem de moros per ajudar a representar el saqueig. Us ho imaginau?

ÀUDIO 3: VIURE SENSE TU, ANTÒNIA FONT

Això s'havia de provar! I ja ens teniu, a en Pep Lluís Colom i jo, cap a Benasc dins un Fiat 500 que quasi no pujava, escoltant Antònia Font. Tot per disputar la nostra primera cursa de muntanya, la Crono de Cerler. Abans de sortir, vaig demanar a algú per on havíem de pujar. No em va respondre i, per tant, vaig optar per seguir els de davant. Sorprenentment, em va anar molt bé i vaig fregar el podi. Tornant, decidírem que repetiríem l'experiència i que, algun dia, organitzaríem curses semblants a Mallorca. Queda clar que hem complert els dos propòsits.

Els anys següents, sovintejaren les curses i les victòries. Mentrestant, jo ja havia ascendit i, a més de patrocinador, també tenia un assistent de luxe: en Toni des Central, que m'acompanyava pertot arreu. Pobre Toni! El feia pujar als cims més alts i, qualche vegada, ben segur que patí més ell que no jo. Ara bé, estava orgullós de veure que el seu cosí donava canya anàs on anàs.

Vaig fitxar pels catalans i em vaig convertir en el "mallorquí de la Selecció Catalana". A ells, els estic molt agraït, ja que, mentre aquí, a Mallorca, ningú s'interessava per mi, ells m'obriren les portes a curses i a campionats internacionals. Més endavant, arribà el fitxatge per Salomon. I, al final, un campionat del món, una fita impensable en els meus inicis.

No oblidaré mai Malàisia 2010. Però no només pel títol mundial, sinó per com em vàreu rebre, tant a l'aeroport com a Sóller. Increïble la bogeria d'en Xisco López de tallar el túnel per donar-me la benvinguda. Aquell dia, no sé si el tenguérem gratuït, però, si més no, segur que el bloquejàrem una estona. Després, la recepció a Son Angelats: bunyolada, botelles de cava, entrevistes i molts amics, gent coneguda i d'altra no tant, que omplíreu el pavelló.

Per cert, ara que ja ens tenim confiança, us faré una confidència: sort que no posaren el meu nom al pavelló, no m'ho hauria perdonat mai! I no ho dic per les goteres, sinó perquè esper ben aviat veure escrit a la façana el nom d'en Joan Lluís Pons.

D'ençà d'aquell dia, també m'he adonat de com m'aprecia la gent de Sóller, la gent del carrer: aquells que em troben enmig de plaça, les *madones* que venen a comprar a ca nostra o els clients de l'hoteleria. Segurament som l'únic subministrador del món a qui permeten portar copes, plats i tassons vestit amb roba de córrer i tot suat.

Aquests fets i l'experiència adquirida fan que ja no doni tanta importància al menyspreu federatiu. Ara som conscient que el més valuós és el suport i l'estima de la gent del carrer, dels nins quan vaig a les escoles, dels seguidors a les curses. Aquest reconeixement no té preu!

A partir d'aquí, més curses, campionats i viatges. I qualche BOGERIA... Com canviar la data de noces per poder anar al campionat d'Espanya de muntanya quan tothom ja estava avisat (família, capellà, restaurant...). O disputar la pujada al Barranc de l'any 1996, sols 15 dies després d'haver estat operat d'apendicitis. Aquí, el metge em volia matar... i ma mare també. En canvi, no sé per què, na Susanna, no. De fet, ella em va ajudar a fer-me un embenat perquè la ferida no s'obris... A na Sus, mai no li podré agrair el temps, els moments i el suport que m'ha donat. I, a qui també ha tocat aguantar molt, ha estat al meu germà Tomeu. Poder comptar sempre amb ell a la feina, ho ha fet tot molt més fàcil.

Algunes currolles, però, no es poden fer tot sol. Necessites trobar gent que t'escolti, et compregui i et faci costat (tot i que pensin que estàs ben sonat!) I jo tenc la immensa sort de tenir molts de grans amics, que em donen suport i avalen els meus projectes. No calen noms, la llista seria molt llarga. Però ells ho saben...

Així, la tardor de 2001, els vaig demanar que m'ajudassin amb una idea que feia dies que em voltava pel cap, fer LA TRAVESSA. Anar corrent d'Andratx a Pollença, passant pel màxim nombre de cims. Vaig mobilitzar els amics des de les 6 del matí fins a la nit. I vaig comprovar que, en un esport que pot semblar individual, els resultats només surten si hi ha un gran equip de suport darrere.

També vaig ésser conscient de la resistència del cos humà, que pot aguantar més de 12 hores corrent com si res... Bé, res tampoc! La veritat és que l'endemà no em podia remenar, estava ben baldat!

Però el més espectacular, sense cap mena de dubte, foren les imatges i records de la meva infantesa que m'anaren apareixent durant tot el trajecte.

Les corregudes contra les fulles que baixaven per la canaleta del Barranc, des de Can Silles, que era del meu padrí Tòfol, fins a s'Estret; les berenades a les cases de l'Ofre amb el Sastre el dissabte que s'arreplegava el bestiar; les llegendes que em contava en Miquel Jaumons baixant el Pas de s'Al-lot Mort; les anades a caçar i les nedades a Tuent amb el conco Andreu; les ensaïmades calentes, que l'amo de Mossa ens preparava just abans de fer la volta al Puig Roig; la història d'en Bielet Virgo quan es va adormir dins el forn calent de les cases velles d'Almallutx i d'on després no podia sortir; els panets calents, que el conco en Ramon havia anat a cercar a la panificadora a les 6 del matí, i que omplíem amb un bon tros de sobrassada o

de paté *La Luna*, després de llevar-los la molla perquè deien que engreixava; l'olor de garballó i de càrritx banyats un dia de brusca per Cúber (moment en què l'excursió feia un gir i es convertia en una agafada de caragols de cara a la Fira)... De totes maneres, a Cúber, jo m'estimava més cercar fòssils...

Foren moltes les hores de dissabte que vaig dedicar als fòssils: els matins, fent companyia al geòleg don Guillem Colom; i, els capvespres, a la seu del Museu de Ciències Naturals, on, tutelat per en Joan Deu, ajudava en les tasques de neteja. Anys més tard, les tardes dels dissabtes, les ocuparia una altra activitat: l'escoltisme, que em permetia gaudir de la natura i, a la vegada, conèixer els valors de la Llei escolta. Eren temps de xerrades que marcaven i de caps que deixaven petjada, com en Xim Joy; llobatons, excursions... I en acabar les reunions, aturada a ca sa Madrina al carrer de Batac, on sempre m'esperava un suc de taronja i qualche cosa dolça. Com em va cuidar aquella doneta!

És impressionant veure la quantitat de records que m'evoca la muntanya mentre la trepitj. Al principi no sabia quin era el motiu; amb els anys, ho he entès. I és que tot està connectat, tot té relació: el que em mostraren de petit els meus concos; les rutes, les històries i les possessions que vaig conèixer; les pedres, els fòssils i les muntanyes; la natura, la cultura, la llengua i la identitat. Tot està lligat. I aquest tot amb majúscula és la meva idea de la SERRA de TRAMUNTANA.

És per això que quan faig xerrades a les escoles per transmetre els valors de l'esport als més joves, sempre afegesc com n'és d'important tenir cura i protegir l'entorn. Recordem que la UNESCO va declarar la nostra Serra de Tramuntana Patrimoni de la Humanitat, no només per la bellesa dels seus paratges, sinó també per la bona conservació i l'ús que en feren els nostres avantpassats, que la treballaren, la protegiren i en gaudiren.

Ara que es parla tant d'esport i impacte ambiental -que pareix, per cert, que sols provocam alguns-, aprofit per expressar que, des del meu punt de vista, prohibint no solucionam el problema. La prohibició, pens, s'hauria de substituir per la descoberta: perquè conèixer és estimar. Trepitjar la Serra de Tramuntana i els seus camins; veure casetes de neu, sitges de carbó i forns de calç; respectar les propietats i donar les gràcies a l'amo que et deixa passar per dins ca seva... En definitiva, crec que tot es redueix a una cosa molt senzilla: conèixer per estimar, estimar per protegir.

ÀUDIO 5. MIX: (UNIVERS, JA T'HO DIRÉ - U2, WHIT OR WHITHOUT YOU - 4 ROSAS, GABINETE)

L'any 2011, a la cursa de Cavalls del Vent, vaig tenir el meu primer contacte amb una droga dura que em té totalment enganxat: L'ULTRA DISTÀNCIA. En aquestes curses, l'esforç fa que el cervell cerqui recursos -en el meu cas, cançons antigues-, per no pensar en el patiment físic. Tant és que sigui Gabinete Caligari, U2 o Ja t'ho diré; és indiferent, és només una estratègia mental... Perquè és el cap que ho mou tot, que ho controla tot; i és ell qui et farà aguantar una sèrie més, un quilòmetre més, una pujada més...

L'any següent, ja em plantava a la línia de sortida d'una gran prova a nivell mundial. Parlar de MONT BLANC, encara que fos en la seva versió més curta, la CCC, de 100 quilòmetres, eren

paraules majors. De totes maneres, no la faria tot sol. Bé, la cursa sí; però tendria el suport de tota la família de la Roca Roja. Ells, en directe o en diferit, han estat uns seguidors incondicionals en qui sempre he pogut comptar. Han fet de tot: viatges, cridades, audiovisuals, missatges d'ànim i camisetes, i crec que els déus els ho varen recompensar deixant-los gaudir d'una cursa increïble, amb un final històric i irrepetible, que només es pot entendre mirant la fotografia de l'arribada, la que teniu davant vostre.

Molts de dies, encara ara, quan la mir, se'm posa la pell de gallina. La mateixa sensació que m'envaeix en cantar la Balanguera, després que el Capità Angelats hagi proclamat la victòria dels sollerics. És el que tenen d'especial les grans curses, els grans esdeveniments: no només les corres, també les vius. I el que has viscut intensament, t'acompanya sempre.

L'únic repte que em faltava era la prova més mediàtica del món: la UTMB: 168 quilòmetres i 20000 metres de desnivell, travessant tres països: França, Itàlia i Suïssa. El *Tour de França* o la *Champions* de les curses de muntanya. Dia 30 d'agost de 2014, a les 6 de l'horabaixa, a la plaça de Chamonix sonava això:

AUDIO 6: CONQUEST OF PARADISE (VANGELIS)

És la cançó que tots els corredors desitjam escoltar un cop a la vida. S'acaba el compte enrere i ja està!, comença el viatge somniat. Respecte, però no por. L'adrenalina de la sortida, a mesura que passen els quilòmetres, va desapareixent. El grup de rivals es va reduint; les cames comencen a pesar; l'estómac, a queixar-se. Però aquí encara som jo que duc el timó; encara som jo que controla el cap i les cames.

Els quilòmetres i les hores van passant. La sensació de córrer sol i de nit és increïble: sorolls, llums i animalets que se't creuen. Romp l'alba i el cos pateix la segona davallada física. En aquell moment portava unes 14 hores de cursa, mai havia corregut tant de temps: així doncs, era normal que el cos es queixàs. (Fluixet fluixet, i sense que ma mare ho senti, us diré que córrer 20 hores, molt sa, no crec que sigui!)

Quan falten 60 quilòmetres, som un autèntic cadàver. Vaig tercer; però no puc més i sols pens en la retirada. Aquí, en Dani, a part d'alimentar el meu cos, es preocupa del nodriment del meu cap. Així, un missatge del meu fill Toni, que està pendent de la cursa, i el buff d'en Joan Reinoso, cremat per un llamp... són les motivacions que, no sé com ni per què, provoquen que el cap accepti de fer un tercer esforç i, d'una manera inexplicable, ordeni a les cames que tornin a córrer! Carregat de força, agaf el segon corredor i, plegats, correm les darreres 5 hores. Al final, després de 21 hores de cursa, ens agafam de les mans i creuam junts la línia d'arribada. I és que, en aquell instant, entrar segon o tercer a la millor cursa del món no té cap importància.

I ja estam... final de cursa i final de pregó...

No obstant, i tal i com va dir un il·lustre pregoner fa uns anys, el fet d'encetar les fires, et dóna un privilegi que mai més no tornaràs a tenir: tota la plana política local i balear escoltant-te. Una oportunitat que certament aprofitaré.

Senyors polítics, us vull demanar dues coses:

La primera, una combinació de 2 lletres i 3 xifres: el GR-221 sencer, que, com un codi secret i quasi màgic, ens pot solucionar molts dels maldecaps que ara mateix pateix la Serra de Tramuntana. És indispensable, però, sense voluntat política, no el veurem enllestit.

La segona, i més fàcil, és que us poseu tots a córrer. Sí, sí, a córrer. No cal ara, tal volta a partir de demà... I no calen 100 quilòmetres, basta una xifra més assequible. I si us deman que correu és perquè tenc dues teories importants.

Una, totalment demostrada, perquè corrent és quan es prenen les millors decisions. I crec que això ens interessa..., ja que les vostres bones decisions ens afecten a tots.

L'altra és més utòpica, però fa temps que em volta pel cap: els metges ens diuen que quan correm el cor creix, cosa que fa que tinguem un cor més gran. Als contes que els vespres llegesc a en Toni, na Xisca i n'Aina, els meus fills, les persones amb un gran cor són les bones, les que fan el bé, les que pensen en els altres, les que es mouen per l'altra gent, una espècie de superherois.

No pretenc que us poseu una capa i salveu el món, però, tenint en compte que sou els que preneu decisions, preneu-les bé! Perquè, tot i que us semblin petites i locals, tal volta poden ajudar nins i famílies que ho han perdut tot fugint de conflictes que ni ells entenen i que ens mostren cada vespre les televisions. Pens en camps de refugiats a la regió de Macedònia, Hongria o Lesbos... Crec que en aquest moment el món necessita persones amb un cor gran, persones implicades i decidides que comencin a fer coses. Jo hi som i m'encantaria que vostès també hi fóssiu. Que tots hi fóssim! Els nins sempre s'ho mereixen tot... Hem de mirar per ells. Potser tot podria començar com un joc: fent curses amb aquests infants sobre l'arena d'una platja grega, per què no?

Res més. Molt agraït per l'oportunitat que m'heu donat. Esper no haver-vos rebotat amb tanta cursa, tants quilòmetres, tant de córrer... Supòs que és l'únic que sé fer. Ha estat un orgull que mai no oblidaré. Com orgullós estic de ser solleríc, i orgullós de dir ben fort: Visca sa Fira! I visca es Firó! La millor festa del món!

Moltes Gràcies